

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Dorota Toczyłowska
Protokolant:	Katarzyna Waśko

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A.

przeciwko F. W., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą F. W. Restauracja (...) z siedzibą w Ł., L. W. (1), E. W., M. W. i K. W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych F. W., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą F. W. Restauracja (...) z siedzibą w Ł., L. W. (1), E. W. i M. W. kwotę 14.400 złotych, powiększoną o należny podatek VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej w sprawie z urzędu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych F. W., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: F. W. RESTAURACJA (...) w Ł. (pozwany ad. 1), L. W. (1) (pozwany ad. 2), E. W. (pozwany ad. 3), M. W. (pozwany ad. 4) i K. W. (pozwany ad. 5) solidarnie kwoty 2.390.027,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wystawienia wciągu z ksiąg banku, tj. od dnia 18.03.2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych powiększonych o kwotę 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k.2-10, 159-164).

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że powoda łączyła z pozwanym F. W., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą F. W. RESTAURACJA (...) w Ł. umowa kredytu firmowego na zakup lub remont nieruchomości nr (...). Z uwagi na powstające zadłużenie po stronie pozwanego i nieterminowe dokonywanie spłaty poszczególnych rat, za zgodą stron umowę kilkakrotnie anektowano i restrukturyzowano w zakresie m.in. wydłużenia okresu wykorzystywania środków kredytowych, zmiany nazwy i siedziby kredytobiorcy, zmiany w zabezpieczeniu wierzytelności. W trakcie jej obowiązywania, powód zawarł z pozostałymi pozwanymi solidarnie umowy, treścią których udzielili oni poręczenia za zobowiązania pozwanego ad. 1, wynikające z porozumienia z dnia 22.10.2013r. o restrukturyzacji zadłużenia. Uwzględniając wprowadzane zmiany, okres spłaty wynosił 206

miesiący, z oprocentowaniem 4,67 %. Z uwagi na fakt, iż pozwany ad. 1 nie wywiązywał się należycie z obowiązku regulowania należności na rzecz banku, pod ostatni znany powodowi adres wysłane zostało wypowiedzenie umowy kredytu, datowane na dzień 13.02.2015r., z zachowaniem 31-dniowego okresu wypowiedzenia. W świetle powyższego, umowa uległa rozwiązaniu, a roszczenie stało się wymagalne. Powód skierował do pozostałych pozwanych ad.2 – ad.5 przedsądowe wezwanie do zapłaty wyznaczając im dodatkowy termin na spełnienie świadczenia. Do dnia dzisiejszego nie uregulowali oni jednak całości dochodzonego roszczenia, dokonując wpłaty wyłącznie kwoty 1.000 zł na poczet kapitału kredytu, co w jego ocenie stanowi o bezsporności roszczenia i uznaniu długu przez pozwanych solidarnie.

Na kwotę dochodzoną pozwem składają się następujące należności: a) 2.187.809,32 zł z tytułu kapitału kredytu, b) 121.163,82 zł z tytułu odsetek umownych, naliczonych zgodnie z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 15.12.2014r. do dnia rozwiązania umowy, tj. do dnia 30.03.2015r., c) 78.270,76 zł z tytułu odsetek podwyższonych, naliczonych zgodnie z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 15.12.2014r. do dnia rozwiązania umowy, tj. do dnia 30.03.2015r., d) 3.783,24 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy, tj. od 31.03.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01.01.2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku.

Końcowo, w przypadku gdyby Sąd uznał, że nie doszło do wypowiedzenia (a następnie do rozwiązania) przez powoda umowy z pozwanym wskazał, że wniesienie pozwu w niniejszej sprawie stanowi jej wypowiedzenie. W takiej sytuacji modyfikował stanowisko i domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wniesienia niniejszego pozwu.

W odpowiedzi na pozew, pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k.153-155, 187).

Zakwestionowali zasadność roszczenia wskazując, że powód nie sprostął obowiązkowi udowodnienia podstawy, wysokości i zasadności żądania. O ile bowiem przedmiotowa w sprawie umowa nie pozostawia wątpliwości co do istnienia stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym F. W. a bankiem, o tyle z dokumentacji przedłożonej do pozwu nie wynika aktualna wysokość zadłużenia, wysokość kwoty kapitału kredytu, odsetek umownych, podwyższonych oraz ustawowych, a także podstawa i sposób ich wyliczenia przez powoda, przy czym powyższych braków nie mogą zastąpić twierdzenia strony. W ocenie pozwanych nie została wykazana skuteczność wypowiedzenia umowy, a tym samym, że doszło do jej rozwiązania. Pełnomocnik procesowy nie jest umocowany do składania oświadczeń tego rodzaju, które stanowi ingerencję w materialnoprawne stosunki, w jakich pozostaje jego mocodawca z pozwanymi, a z dokumentu pełnomocnictwa takie umocowanie nie wynika. Poddali również w wątpliwość, aby umowy poręczenia z dnia 22.10.2013r. mogły zostać uznane za podstawę odpowiedzialności pozwanych ad. 2 – ad. 5, albowiem mieli oni udzielić poręczeń za zobowiązania kredytobiorcy wobec banku wynikające z porozumienia o restrukturyzacji zadłużenia, które nie stanowi samodzielnej podstawy odpowiedzialności kredytobiorcy, a nie z umowy kredytu. Ponadto, w ocenie pozwanych powód nie wykazał, czy przedsądowe wezwania do zapłaty zostały im doręczone, a także aby poręczyciele zostali prawidłowo zawiadomieni o fakcie zaprzestania spłacania przez kredytobiorcę poszczególnych rat.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 02.08.2007r. F. W., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą F. S. Usługi Gastronomiczne z siedzibą w Ł., zawarł z (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu firmowego na zakup lub remont nieruchomości nr BL (...) na kwotę 2.000.000 zł. Powyższa kwota miała zostać wykorzystana na finansowanie inwestycji polegającej na przebudowie i rozbudowie istniejącego budynku administracyjno-biurowego z przeznaczeniem na budynek gastronomiczno-hotelowy w Ł., na określonych treścią §2 ust. 2 warunkach uruchomienia kredytu, z okresem kredytowania na czas 156 miesięcy (§3), zabezpieczonym oświadczeniem dłużnika o poddaniu się egzekucji oraz ustanowieniem hipoteki kaucyjnej wraz z ustaleniem jej wysokości (§6). Treścią umowy ustalono także warunki oprocentowania, koszty i spłatę kredytu (§4). W zakresie nieuregulowanym umową, § 10 odsyłał do stosowania postanowień obowiązującego Regulaminu kredytowania przedsiębiorców będącego integralną

jej częścią. W pkt III Regulaminu, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Dowód: umowa kredytu oraz z oświadczeniami pozwanego ad.1 (k.23-31), wyciąg z (...) pozwanego ad. 1 (k.19), regulamin kredytowania przedsiębiorców (k.223-224);

Zgodnie z wolą stron, powyższa umowa była kilkakrotnie anektowana i restrukturyzowana, co wynikało m.in. z niewywiązywania się pozwanego ad. 1 z obowiązku terminowego regulowania należności i powstałym zadłużeniem. Aneksem z dnia 31.01.2008r. zmianie uległy termin wypłaty poszczególnych transz kredytu oraz ich wysokość, a także zmiana terminu przedłożenia pozwolenia na użytkowanie całego obiektu będącego przedmiotem kredytowania. Aneksem z dnia 25.06.2008r. zmianie uległy nazwa kredytobiorcy oraz termin przedłożenia pozwolenia na użytkowanie całego obiektu będącego przedmiotem kredytowania, wydłużono okres wykorzystania środków kredytowych. W tym samym dniu anektowano również umowę o przelew wierzytelności z tytułu umowy ubezpieczenia nieruchomości z dnia 07.08.2007r. w ten sposób, że zmieniła się nazwa oraz siedziba kredytobiorcy – aktualnie obowiązującą firmą pozwanego ad. 1 była „F. W., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą F. W. Restauracja (...)”, zaś adresem: (...)-(...) Ł., ul. (...). Treścią porozumienia z dnia 15.02.2010r. o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie umowy kredytu nr (...) wraz z późniejszymi zmianami, wprowadzono zmiany w części dotyczącej zabezpieczenia wierzytelności, wydłużono okres spłaty, zmieniła się stopa oprocentowania, dokonano zabezpieczenia w postaci ustanowienia hipoteki kaucyjnej oraz dodano oświadczenie dłużnika hipotecznego o poddaniu się egzekucji.

Dowód: aneksy oraz porozumienie wraz z załącznikami (k.32-45);

W międzyczasie doszło do przekształceń podmiotowych po stronie powodowej. W dniu 19.09.2011r. utworzony został bank krajowy (...) S.A., który na zasadach określonych przepisem art. 42 a ustawy – Prawo bankowe, wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki dotychczasowego wierzyciela (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W.. W dniu 31.12.2012r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (spółka przejmująca) połączyła się ze spółką (...) Spółka Akcyjna (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h., tj. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Połączenia dokonano w oparciu o treść uchwały Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy Spółki przejmowanej z dnia 14.11.2012r., powziętą na podstawie art. 506 § 1 k.s.h. oraz uchwałę Zarządu Spółki przejmującej z dnia 14.11.2012r. Połączenia dokonano z uwzględnieniem dyspozycji przepisu art. 516 k.s.h.

Dowód: odpis pełny (...) S.A., odpis wyciągu z decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29.08.2011r., oświadczenie (...) S.A. o wstąpieniu w prawa i obowiązki (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W., postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy XII Wydział Gospodarczy KRS z dnia 23.09.2011r. o wykreśleniu (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. (k.12-18v., 20-22v.);

W dniu 22.10.2013r. podpisano porozumienie o restrukturyzacji zadłużenia, treścią którego ustanowiono prawne zabezpieczenie kredytu w postaci poręczenia według prawa cywilnego udzielonego przez L. W. (1), K. W., M. W. i E. W.. Pozostałe postanowienia dotyczące spłaty zadłużenia pozostały niezmienione. Jeszcze tego samego dnia powód zawarł z poręczycielami stosowne umowy poręczenia, którzy oświadczyli, że są im znane treść umowy kredytowej oraz porozumienia o restrukturyzacji zadłużenia.

Dowód: porozumienie wraz z załącznikami (k.46-56), poręczenia pozwanych ad.2 – ad.5 (k.57-64).

Pozwany ad.1 w dalszym ciągu nie wywiązywał się z postanowień umowy, aneksów oraz porozumień, nie dokonywał spłaty poszczególnych rat, w związku z czym powód skierował na ostatni znany mu adres zamieszkania F. W. ((...)- (...) Ł., ul. (...)), odmienny od adresu prowadzenia działalności, wypowiedzenie umowy kredytu, datowane na dzień 13.02.2015r., z zachowaniem okresu wypowiedzenia, upływającym w dniu 30.03.2015r. Przesyłka listowna została odebrana w dniu 18.02.2015r. przez dorosłego domownika, w osobie córki pozwanego, E. W.. Już po tej dacie, pozwany ad.1 dokonał wpłaty kwoty 1.000 zł na rzecz powoda tytułem „na poczet raty”.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu wraz z dowodem odbioru przesyłki (k.65-67), okoliczności bezsporne; wydruk z rachunku bankowego powoda (k.204-205);

Jednocześnie, pismem z tego samego dnia, powód poinformował poręczyciela w osobie L. W. (1) o wypowiedzeniu umowy kredytu pozwanemu ad.1., również odebrane przez E. W. pod powyższym adresem. Pozostali poręczyciele nie otrzymali pism tożsamej treści. W dniu 04.04.2016r. powód skierował do wszystkich pozwanych pisma z wezwaniem do zapłaty.

Dowód: pismo powoda wraz z dowodem odbioru przesyłki (k.68-70), wezwania do zapłaty (k.71-75);

Sąd uwzględnił twierdzenia powoda dotyczące przekształceń podmiotowych po stronie wierzyciela pierwotnego, tj. przejścia z dniem 19.09.2011r. wszelkich praw i obowiązków (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W., zgodnie z brzmieniem art. 42e ust. 2 ustawy z dnia 29.08.1997r. – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2012r., poz. 1376 ze zm.), co związane było z utworzeniem przez instytucję kredytową działającą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oddziału banku krajowego. Następnie zaś, w dniu 31.12.2012r. doszło do połączenia (...) S.A. z siedzibą w W. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., przy czym (...) Bank (...) S.A., będąc spółką przejmującą, stał się podmiotem wszystkich praw i obowiązków spółki przejmowanej. Okoliczności te nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Poza sporem pozostawało, że powoda oraz pozwanego ad.1 łączyła umowa kredytu firmowego oraz, że F. W. przestał dokonywać spłat, co w konsekwencji doprowadziło do jej wypowiedzenia oraz wezwania do zapłaty kredytobiorcy oraz poręczycieli.

W okolicznościach niniejszej sprawy niezbędnym było ustalenie podstawy roszczenia, jego wysokości i wymagalności w wysokości dochodzonej pozwem, czy wypowiedzenie umowy zostało złożone skutecznie, czy poręczyciele zostali prawidłowo powiadomieni o wypowiedzeniu umowy. Do akt sprawy przedłożona została historia kontraktu, od chwili kiedy pojawiły się pierwsze zaległości (k.165-184). W ocenie Sądu wydruk ten nie może stanowić dokumentu będącego podstawą rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu. Nie został opatrzony podpisem wystawcy, bądź poświadczony za zgodność z oryginałem, brak w nim oznaczenia nr umowy bądź nazwiska obowiązanego. Powód nie wykazał, aby jego treść faktycznie korelowała z obowiązkiem pozwanego ad.1 wywiązywania się w określonej nim formie z postanowień umowy. Wydruk pozostał więc poza sferą rozważań Sądu. Sąd uwzględnił z kolei przedłożoną historię spłaty kredytu, której nadał moc dokumentu w sprawie, albowiem zawiera wszelkie niezbędne dane umożliwiające poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie, z uwzględnieniem danych kredytobiorcy, dat transakcji oraz wysokości dokonywanych wpłat, jak również obejmuje określony okres czasu, w którym – jak wynika z jego treści – pozwany ad.1, owszem, regulował ciężące na nim zobowiązanie, aczkolwiek w wysokościach uzależnionych od jego kondycji finansowej na datę dokonywania wpłaty, co nie pokrywało się z ustaleniami stron poczynionymi treścią umowy. Bezsprzecznie więc należało przyjąć, że uchybił nałożonym na niego obowiązkom, aczkolwiek wyłącznie w części dotyczącej czasookresu, który obejmuje rzeczony dokument – tj. do dnia 22.03.2010r. (k.185-197). Znamionym, że po tej dacie strony zawierały szereg porozumień i aneksów, opisywanych już treścią niniejszego uzasadnienia.

Ze stanowiska powoda wynika, że wyciąg z ksiąg bankowych powoda, który miał zostać złożony wraz z pozwem w oryginale, stanowi potwierdzenie wymagalności roszczenia oraz jego wysokości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że służy mu wierzycielność w stosunku do pozwanych w określonej w pozwie wysokości.

Strona powodowa jako podmiot korzystający z profesjonalnej obsługi prawnej, winna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowana przez

zawodowego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą inicjatywą dowodową, przy czym w zakresie dowodów z dokumentów powinna je należyście zaoferować i przedłożyć Sądowi już w pierwszym piśmie procesowym. Skoro, jak twierdzi powód, do pozwu przedłożony został wyciąg z ksiąg bankowych, winien dochować wymaganej staranności, aby dokument, na który się powołuje, faktycznie stanowił załącznik do pisma inicjującego postępowanie, w szczególności, gdy od treści w nim zawartych – w okolicznościach niniejszej sprawy – zależy wynik postępowania. Jeżeli natomiast, jak twierdzi powód, wiarygodność istniała już od dnia 30.03.2015r., miał on wystarczająco na przygotowanie się do procesu, w tym zgromadzenie wszelkiej niezbędnej dokumentacji dla udowodnienia wymagalności roszczenia oraz jego wysokości. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Sąd uznał, że nie wywiązała się ona z ciążącego na niej obowiązku udowodnienia zasadności zgłoszonego roszczenia. Prowadzi to do wniosku, że zgłoszone w pozwie żądanie nie zostało należyście udowodnione, co z kolei powoduje jego oddalenie. Niemożliwym bowiem jest zweryfikowanie roszczenia głównego oraz odsetek w części dotyczącej jego wysokości, albowiem sam fakt niewywiązywania się przez pozwanych z zobowiązania wynikającego z umowy kredytu firmowego nie był kwestionowany. Stwierdzić należy, że strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić wymaga, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontradyktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa – owszem – Sąd skorzystał żądając od powoda przedłożenia regulaminu, pozwalającym ustalić, czy zachowane zostały m.in. wymogi skutecznego wypowiedzenia umowy, a tym samym zweryfikowania twierdzeń powoda w tej części. Zadaniem Sądu nie jest jednak czuwanie nad zgodnością twierdzeń z pozwu ze stanem załączników, albowiem powyższe leży w gestii podmiotu dochodzącego konkretnego roszczenia. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Ponadto, w świetle powyższych rozważań oraz treści art. 232 k.p.c., obowiązkiem strony powodowej było również wskazanie dowodów dla stwierdzenia faktu skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej oraz poinformowanie o tym zdarzeniu poręczycieli. Tymczasem, zgodzić się należy z pozwanym, iż brak jest umocowania pełnomocnika powoda do złożenia skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu z racji tylko samego umocowania wynikającego z pełnomocnictwa procesowego. W ocenie Sądu, analiza treści pełnomocnictwa znajdującego się na k. 11 akt sprawy uniemożliwia dokonywanie przez pełnomocnika czynności o charakterze materialnoprawnym, do jakich bezsprzecznie należy wypowiedzenie umowy cywilnoprawnej, jaką jest umowa kredytu. Wyłącznie marginalnie Sąd pragnie przywołać przepis art. 91 k.p.c., zgodnie z którym pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych, nie wyłączając powództwa wzajemnego, skargi o wznowienie postępowania i postępowania wywołanego ich wniesieniem, jako też wniesieniem interwencji głównej przeciwko mocodawcy; wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji; udzielenia dalszego pełnomocnictwa adwokatowi lub radcy prawnemu, zawarcia ugody, zrzeczenia się roszczenia albo uznania powództwa, jeżeli czynności te nie zostały wyłączone w danym pełnomocnictwie, odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej. Uzupełnieniem powyższej regulacji jest dyspozycja przepisu art. 92 k.p.c., który stanowi, iż zakres, czas trwania i skutki umocowania szerszego niż pełnomocnictwo procesowe, jak również umocowanie do poszczególnych czynności procesowych, ocenia się według treści pełnomocnictwa oraz przepisów prawa cywilnego. Bezsprzecznie więc, wszystkie czynności, o które rozszerzone zostało pełnomocnictwo procesowe, muszą być w nim wyraźnie dookreślone. W świetle powyższego Sąd przyjął, że jakkolwiek informacja o wypowiedzeniu umowy kredytu firmowego została skutecznie doręczona pozwanemu ad. 1 oraz pozwanej ad.2, pozostali poręczyciele aż do dnia otrzymania odpowiedzi na pozew nie dysponowali wiedzą w zakresie niewywiązywania się F. W. z zapisów umowy łączącej go z bankiem, a skutkujących postawieniem w stan wymagalności kwoty zaległości wraz z dodatkowymi

kosztami. Pełnomocnictwo udzielone pełnomocnikowi powoda w niniejszej sprawie jest pełnomocnictwem z jednej strony dość szerokim, umocowującym m.in. do reprezentowania banku w postępowaniach przesądowych, sądowych, przeciwegzekucyjnych i egzekucyjnych, prowadzonych wobec dłużników Banku, wystawiania jednoosobowo tytułów egzekucyjnych, wyciągów z ksiąg bankowych, reprezentowania Banku w negocjacjach – na czas obowiązywania umowy o obsługę prawną z dnia 16.08.2013r., z drugiej zaś strony nie indywidualizuje objęcia zakresem umocowania pełnomocnika powoda sprawy zawisłej przed tut. Sądem, z uwzględnieniem wszystkich jej okoliczności, a więc braku dokumentów w postaci zawiadomienia skierowanego pozwanym ad.3 – ad.5 o wypowiedzeniu umowy. W takiej więc sytuacji, Sąd przyjął, że składając oświadczenie o wypowiedzeniu tej umowy treścią pozwu pełnomocnik powoda w rzeczywistości działał, aby naprawić niedopatrzanie, którego miał dopuścić się bank jeszcze przed wszczęciem drogi sądowej i skierować pozew przeciwko wszystkim poręczycielom, w sytuacji gdy nie zachodziły ku temu przesłanki. Zgodzić się należy z treścią postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 04.09.2008r., III UZ 6/08, OSNP 2010/3-4/53, w myśl którego „zakres pełnomocnictwa ograniczonego do poszczególnych czynności procesowych należy ustalać na podstawie art. 88 k.p.c., z uwzględnieniem art. 65 k.c. w związku z art. 92 k.p.c.”. Tak ocenione pełnomocnictwo uniemożliwiało przyjęcie skuteczności wypowiedzenia umowy względem poręczycieli / pozwanych ad.3 – ad.5.

Jakkolwiek, wobec braku w pozwie dowodów umożliwiających uczynienie zadość żądaniu powoda i uwzględnienie powództwa, należy odnieść się do zarzutów podnoszonych przez pozwanego, a odnoszących się bezpośrednio do czynności podejmowanych przez bank jeszcze na etapie przedsądowym.

W żadnej mierze nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja dotycząca niewymagalności roszczenia powoda względem pozwanych. W ocenie Sądu, pismem na k.65 akt sprawy bank skutecznie wypowiedział pozwanemu ad.1 umowę kredytu, tym samym doszło do jej rozwiązania. Korespondencja została odebrana przez córkę pozwanego, E. W., dorosłego domownika. Nie ulega wątpliwości, iż przesyłka listowna skierowana została na adres domowy pozwanego, odmienny od adresu prowadzenia przez niego, jako przedsiębiorcy, działalności gospodarczej, aczkolwiek z treści umowy nie wynika, aby wypowiedzenie umowy było obwarowane koniecznością złożenia go w określonych warunkach jeżeli chodzi o formę i miejsce doręczenia. Obawiając się, że pod adresem Mostowa 13A w Ł., z racji problemów finansowych firmy pozwanego ad.1 może on przebywać w odmiennym miejscu, podjął próbę i zdecydował się skierować przesyłkę na również znany mu adres zamieszkania. Jednocześnie, gdyby wyżej wymieniona nie miała żadnego kontaktu z ojcem, bądź nie przebywałby on pod wskazanym w liście adresem, nie istniały obiektywne przeciwwskazania do odmowy odbioru jego odbioru, z poczynieniem stosownej adnotacji przez listonosza na kopercie przesyłki. Sąd przyjął natomiast, że decydując się na podpisanie zwrotnego potwierdzenia odbioru, E. W. zobowiązała się przekazać przesyłkę ojcu. W tej więc dacie doręczenie wypowiedzenia zostało skutecznie doręczone.

Wyłącznie marginalnie Sąd pragnie podkreślić, iż argumentacja dotycząca niemożności ponoszenia odpowiedzialności przez poręczycieli za zobowiązania kredytobiorcy wynikające z umowy kredytu z dnia 02.08.2007r., albowiem pozwani ad.2 – ad.5 udzielili poręczenia z Porozumienia o restrukturyzacji zadłużenia z dnia 22.10.2013r., jest całkowicie nietrafiona. Bezsprzecznie, powód dochodzi w niniejszym postępowaniu roszczeń wobec dłużnika głównego F. W. z tytułu umowy Kredytu Firmowego na Zakup lub Remont (...) nr (...) zawartej w dniu 02.08.2007e. wraz z dalszymi zmianami dokonanymi na podstawie czterech aneksów oraz dwóch porozumień o restrukturyzacji kredytu. Nie ulega więc wątpliwości, że porozumienie z dnia 22.10.2013r. stanowi modyfikację umowy głównej. Z samej treści umowy poręczenia, podpisywanej kolejno przez pozwanych ad.2 – ad.5 (k.57-64) wynika, że poręczyciel udziela poręczenia za zobowiązania Kredytobiorcy wobec banku wynikające z porozumienia o restrukturyzacji zadłużenia (§1). Ponadto, poręczyciele potwierdzili, że treść umowy kredytowej oraz porozumienia są im znane. Zgodnie zaś z §1 porozumienia, Bank jest wierzycielem kredytobiorcy z tytułu umowy kredytu. Określono także wysokość zadłużenia. Nie sposób przyjąć, aby porozumienie nie stanowiło części umowy, w szczególności gdy zawierane było w celu jej modyfikacji i dostosowania do aktualnej sytuacji materialnej i majątkowej pozwanego, celem umożliwienia mu dokonywania dalszych spłat.

Reasumując, dowody które w ocenie powoda mają świadczyć o zasadności jego roszczeń stwierdzają wyłącznie związaniu powoda z pozwanym ad.1 umową kredytu, poręczeniu tej umowy przez pozwanych ad.2 – ad.5, nie zaś jak podnosił pełnomocnik pozwanego, poręczeniu porozumienia, będącym w istocie kolejną modyfikacją umowy

głównej, dokonaną za zgodą obu jej stron oraz jego wymagalności poprzez skuteczne wypowiedzenie, a w konsekwencji rozwiązania umowy, nie stanowią jednak o konkretnej wierzytelności, jaką Bank miał wobec pozwanego i poręczyciela w osobie L. W. (2). Nawet bowiem przyjmując, że powód udowodnił wysokość roszczenia, jedynym poręczycielem, w stosunku do którego należało kierować żądanie, była małżonka pozwanego ad.1. Pozostali poręczyciele nie zostali prawidłowo powiadomieni o rozwiązaniu umowy, zaś pełnomocnik powoda nie legitymował się umocowaniem do składania oświadczeń woli o treści odpowiadającej wypowiedzeniu umowy.

W tej sytuacji powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., zgodnie z wyrażoną w nim zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość wynagrodzenia ustanowionego pozwanym ad.1 – ad.4 pełnomocnika z urzędu ustalono na podstawie § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r., w sprawie opłat ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2015.1805). Ustalając opłatę w wysokości maksymalnej, Sąd uwzględnił m.in. stopień zawilości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz wkład w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, czynności podjęte w sprawie, wartość przedmiotu sprawy, wkładu pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie. Na podstawie § 3 w/w rozporządzenia, Sąd podwyższył wynagrodzenie pełnomocnika o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług.